

Otthon III.

D1 BOLDIZSÁR ILDIKÓ: FEKETE VILÁGKERÜLŐ EMBER MESÉI

(Részlet)

Élt az erdő bal sarkában egy boszorkány. Amália volt a neve.

Amáliának napok óta nem sikerült semmi: hétfőn elszakadt a kútban a lánc, s a vödör a vízbe esett, kedden összetörte kedvenc pöttyös bögréjét, szerdán nem találta tizenhét fodros alsósoknyáját, csütörtökön elbotlott egy gyökérben, pénteken kifutott a tej, szombaton összegubancolódtott a haja, vasárnap meg... vasárnap meg azt hitte, hogy megvakult. Arra ébredt, hogy semmit sem lát. Nem látja ágya alatt a mohaszőnyeget, ablakán a gesztenyefüggönyt, az ablakpárkányon a kivirító muskátlikat.

Azazhogy látta ő... csak nem tudta, hogy amit lát, az nem más, mint a fekete! Amália sosem látott még feketét, azt sem tudta, hogy mi fán terem. Ismerte a kékeket, zöldeket, fehéreket, barnákat, pirosakat – de a feketéről mit sem tudott.

Ahogy ott álldogált feketévé változott kertjének kellős közepén, és a szeme lassan hozzászokott a sötéthez, észrevett a kertkapu mellett egy fekete csizmás, fekete köpönyeges, fekete kalapos alakot.

– Ki vagy te? – kérdezte a boszorkány.

– Én Fekete Világkerülő Ember vagyok, és éppen világgá indultam; mennék is, ki tudja, merre, ha nem lenne előttem minden fekete.

– Fekete? Mi az a fekete?

– Én vagyok a fekete.

– Ajaj! – kapott a fejéhez Amália. – Akkor tőled lett itt minden olyan... ilyen... hm... fekete?

– Attól tartok, igen. Minden szín menekül előlem! Elfutnak az állatok, elrepülnek a madarak, és azt kiabálják vissza: „Mi nem akarunk feketék lenni!”

– Én sem akarok fekete lenni! – toppantott Amália.

– Látod, senki sem akar olyan lenni, amilyen én vagyok. Senki sem akarja tudni, milyen vagyok. Ne sírj! Én már megyek is! – búcsúzott tőle a Fekete Világkerülő. De alig tett néhány lépést, kétségbeesve ugrottak szét előtte a színek, és futottak, amerre láttak.

– Ne menj el! Gyere vissza! – kapta el Amália a fekete köpönyeg szélét.

– Ha keresésükre indulnék, tudom, elbújnának, ha kérlelném őket, sose jönnének vissza, mert nagyon félnek tőlem. Ha pedig erőszakkal akarnám a házamban tartani őket, szomorúak lennének, és boldogtalanok. Úgy kell cselekednem, hogy megértsék: szeretem mindannyiukat.

– Majd én kitalálok valamit!...

